Ч. 130 Неділя 11 (24) червня 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Війна в Хіні).

Конференция провідників німецких сторонництв ухвалила зажадати від правительства, аби оно видало язиковий закон на основі §.14. І німецкі часописи і угорский Pester Lloyd напирають на дра Кербера, щоби зараз рішив ся на якийсь крок і не марнував дармо часу аж до осени. Віденьский дописуватель Pester Lloyd а каже, що справа виданя язикового закона на основі §. 14 чи цісарского розпорядженя вже розглянена від 15 місяців і коли кабінет дра Кербера рішив ту справу розвязати, то повинен не тратити ні одного дня ні одної години, але зробити то зараз, бо кождий день, кожда година може кинути нову колоду на дорозї до здїйстненя тої річи, так що й до осени не вияснить ся справа, але ще більше буде замотана. — Противно-пражска Politik дуже остро виступає против гадки виданя язикового закона в дорозї позапарляментарній. Пригадує дрови Керберови єго заяви, що та справа буде полагоджена лиш на основі порозуміня обох інтересованих сторін і заповідає, що коли би закон видано в такий спосіб, вибухла би борба, що довела би до обструкциї. О виданю на основі §. 14 нового реґуляміну палати не висказує ся Politik надто неприхильно. Каже, що нехоче розбирати того, о скілько така зміна булаби доброю, однако здаєть ся, що правительство має вже виготовлений проєкт зміни реґуляміну на лад реґуляміну францускoго і анґлійского і що та зміна зробила би неможливою обструкцию для всїх сторонництв.

Після наспівших до Чіфу донесень бомбардують Хінцї, вже від двох днїв місто Тієнтсін. Страти заграничних войск мають виносити до 100 людий. З Пекину нема вже від двох тижднїв нїяких вістий. — Daily Express доносить, що дня 15 с. м. напали ворохобники на зелїзничу стацию в Тієнтсінї, однако Росияни, що стояли там в силї 2.000 людий і з 10 арматами, відперли їх. З ворохобників погибло 300 на місци, а 200 має бути ранених. — Daily Mail доносить з Йокогами, що японьске правительство приготовлює 15 кораблїв перевозових до Хіни і 4 воєнних. В найблизших днях відїде там ще 12 воєнних кораблїв, так що Япан буде мати на хіньских водах 18 воєнних кораблїв. — В анґлійскій палатї послів заявив вчера Бродрік, що нї з Пекину нї від Сеймура нема нїяких вістий. На Тієнтсін нападали ворохобники кілька разів, але всї їх напади були відбигі. Дня 17 с. м. Хінцї бомбардували европейску часть міста. Відділ зложений з 175 людий мішаних войск взяв приступом і спалив хіньску воєнну школу, при чім особливо заслужили ся Росияни. Анґлїйцї стратили 1 убитого і 5 ранених, Нїмцї 1 убитого, Італїянцї 2 ранених, Росияни 7 убитих і 12 ранених, Австрийцї не мали нїяких страт. — Хінцї безнастанно бомбардують Тієнтсін з великих армат. Майже всї доми Европейців попалені, а американьский консулят цїлком знищений. Росияни на двірци в Тієнтсінї в дуже небезпечнім положеню. Поміч конечна, а страти дуже значні. — Після оповіданя наочних сьвідків, борба коло укріплень в Таку була завзятійша і горячійша, як можна було надїяти ся. З причини мілкої води в рiцї до укріплень могли наблизити ся лиш малі канонїрки і они всї майже без виимки дуже потерпіли. Анґлійска канонїрска лодь „Алджеріна“, нїмецка „Ільтіс“, дві російскі „Гіляк“ і „Корєєц“ дуже ушкоджені. З більших кораблїв лиш два брали участь в борбі, а то австрийска „Зонта“ і анґлійский „Центуріон“.

Новинки.

Львів дня 23-го червня 1900.

— **Вступні іспити** до І-ої кляси і до кляси приготовляючої в ц. к. коломийскій рускій ґімназиї розпічнуть ся дня 14-го липня с. р. Ученики, що хотять здавати іспит, мають явити ся в канцеляриї ґімназияльній найпізнїйше днем перед іспитом (кождий з вітцем або опікуном) і принести з собою метрику, а котрі укінчили IV. взгл. III. клясу народної школи, також шкільне сьвідоцтво. Такса вступна: до кляси приготовляючої 2 корони, до І-ої кляси ґімназияльної 6 корон і 20 сотиків.

— **Дирекцию руского народного театру** хоче перенятн спілка дра Івана Гриневецкого і дра Миколи Шухевича. Переговори що-до уложеня контракту, який спільники хочуть заключити на 6

---

78)

Передрук заборонений.

ДОНЬКА КОРОЛЯ ЄГИПЕТСКОГО.

Історична повість Юрия Еберса

(Авторизований переклад з шіснайцятого німецкого виданя.)

Переклав Кирило Вербин.

(Дальше). *)

ГЛАВА СЕМА.

Ніль став знову прибувати. Два місяцї минуло з того часу, як Фанес втік, а за той час богато змінило ся.

Сафо ще того самого дня, коли Атинець покинув Єгипет, привела на сьвіт донечку і під доглядом своєї бабунї на стілько прийшла до сил, що могла взяти участь в прогульці по Нілю, яка відбула ся на предложенє Крезуса в сьвято Нейти. Молода пара не мешкала вже в Мемфісї, бо Камбізес по втечі Фанеса став в своїм поведеню такий невносний, що Барт'я випросив собі у него, щоби єму вільно було мешкати в королївскій палатї в Саісї. Та й Родопіс, в котрої домі Лідиець з его син, Барт'я, Дарій і Зопірос були частими гостями, прилучили ся до сеї прогульки.

Рано в сьвято Нейти сїли они вісїм миль понизше Мемфіса на величаво украшену лодку і поплили при догіднім вітрі та при помочи численних гребців горі рікою.

Під скірянною кришею [1]), що піднимала ся посеред покладу і була по части позолочена, по части помальована всїлякими красками, сидїли гостї, заслонені від палячого проміня сонця.

Крезус сидїв побіч старушки, у ніг єї спочивав Мілезиєць Теопомп. Сафо сперла ся на Барт'ю; Сільосон, брат Полікратеса, побіч Дарія, що задуманий, споглядав на Ніль а Ґіґес та Зопірос робили вінцї з цьвітів, які їм подавав єгипетский невільник, котрими мали украсити чоло обох женщин.

— Нїхто би й не погадав — сказав Барт'я, — що пливемо против води. Судно летить як ластівка понад воду!

— То від сильного північного вітру, котрий нам холод робить — відозвав ся на то Теопомп. — А відтак і єгипетскі гребцї знають знаменито своє ремесло.

— Та й працюють з подвійною пильно-

*) Нотки до попередного фейлетону: [1]) 22.500 зр. або 45.000 К. — [2]) На однїй статуї у ватиканьскім музею єсть напись, котра розповідає про побут Камбізеса в Саісї в той спосіб, як ось тут розказано. Він поступав там лагідно, а щоби укріпити своє становище Фараона по закону (яко муж наслїдниці єгипетского престола), то піддав ся навіть впливови ереїв, вивчив ся обряду релїгійного і опікував ся особливо сьвятинею Нейти. — [3]) То знає ся з Геродота і потверджують також памятники, на котрих можна часто видїти вязнів з посторонками на шиї. — Цїлу слїдуючу подію переповів автор повісти за Геродотом. — [4]) Крезус показував Солонови свої скарби, а відтак, сподїваючись, що почує своє імя, спитав єго, кого він уважає за найщасливійшого. Солон назвав насамперед Теллюса, славного горожанина Атиньского — відтак братів Клеобіса і Бітона. Ті красні молодцї, котрі дістали були також нагороду на ігрищах, коли не було на час волів, запрягли ся самі до воза і тягнули свою матір, що була жрейкою, до сьвятинї. Люди з Арґос величали силу молодців, а женщини матір, що мала таких синів. Отже матір урадована дїлом і похвалами своїх синів, станула перед образом богинї і молила ся до неї, щоби она дала єї дїтем то, що лиш найлїпшого може бути для чоловіка. По сїй молитві і по жертві молодцї заснули і вже більше не пробудили ся, бо повмирали. Наконець спитав Крезус грецкого мудрця: А мене-ж не уважаєш за щасливого? На то відповів єму Солон: О королю, перед смертию не можна нїкого назвати щасливим. — Згадка на сю науку грецкого мудрця уратувала опісля Крезусови житє, коли Кирос велїв був єго спалити.— [5]) В той спосіб дав послїдний Дарій знак, що грецкий вожд Харідемос має бути страчений за свою отвертість, котрою оскорбив короля. Тогди засуджений, коли єго відводили, сказав натякаючи на надходячого Александра: Твій жаль буде тобі доказом моєї вартости; той вже недалеко, що за мене пімстить ся.

[1]) Таку кришу або бальдахін знайдено коло королївских мумій в Дер ель-Бахрі.

літ, ведуть ся вже від довшого часу. Справа буде остаточно порішено на надзвичайних загальних зборах „Рускої Бесіди“ скликаних в сїй цїли на 28 червня.

— **Курс кутя коний** зачне ся в львівскій Академії ветеринариї дня 2-го н. ст. липня і продовжить ся до кінця грудня 1900. Ковальскі челядники, що хочуть ся вписати на сей курс, мають вписати ся в канцеляриї згаданої Академії (ул. Кохановского ч. 33) в часї місяця червня і предложити: сьвідоцтво окінченої народної школи, сьвідоцтво визволеня і сьвідоцтво що найменше 2-літньої практики яко челядник.

— **Люта мати.** Зпід Самбора доносять: Учителька народної школи в селї Корналевичах, самбірского повіта, Каролина Козловска, незамужна, літ 24, привела дня 13-го с. м. дитину женьского пола. Бажаючи скрити перед очима людий свій сором, задушила немовлятко, а відтак серед темної ночи, закутавши маленького трупа в якусь плахту, пішла з ним на місцеве кладовище. Тут вигребала власноручно яму, вложила в неї задушену дитину і присипавши, зрівнала землю. Вертаючи подибала громадского грабаря, що здивований, пильно єї слїдив. Настрашена учителька думала, що грабар помітив єї справку, то-ж всунула єму 15 зр., щоби задержав строгу тайну. Але грабар, що дійстно бачив, як Козловска працювала на кладовищи з якимсь клунком а вертала вже без него, догадував ся чогось недоброго, бо і прогулька учительки серед пізної ночи оказалась єму дуже підозріною. Зараз другого дня повідомив він війта о пригоді. а наслїдком донесеня до суду увязнено Козловску. і она стане вже найблизшої каденциї перед судом присяжних.

— **Зловив ся.** В селї Кривеньким, гусятиньского повіта, лучила ся немила пригода старому конокрадови Юркови Кисїльскому. Господар з того села, Петро Кузик, зауважав, що Кисїльский острив собі зуби на єго пару гарних коний, котрі стояли у невеличкій стайни. Стайня замикала ся на звичайний деревляний засув, а в стїнї була діра, куди вкладало ся руку до середини, щоби засув відсунути. Отже Кузик пішов до голови по розум і в тій дірі наставив зелїзну лапку на щури. Таки слїдуючої ночи Кисїльский загостив до Кузикової стайнї; але ледви встромив руку в діру, як наставлена лапка запала, а зелїзні кліщі здусили руку злодія. Бідачиско конокрад старав ся всякими способами вирвати ся з лапки, але надаремно. Другу руку годї було всадити крізь вузку діру, а в инший спосіб не можна було відчинити. Так придержаний Кисїльский перестояв під стайнею аж до рана, коли надійшов господар, і врадований своєю вигадкою, відпровадив злодїя до війта.

— **Розбій на зелїзници.** Вчера їхала з Одеси до Кракова панї Софія Володковичева, особа дуже добродійна і звістна в польскій суспільности з того, що причиняла ся дуже до украшеня Кракова всїлякими памятниками. Була то особа маюча і бездїтна та вертала якраз від брата свого мужа, від котрого, як здає ся, відобрала значнійшу суму і везла з собою до Кракова. В дорозї у ваґонї напали на ню невислїджені доси злочинцї і убили та мабуть забрали гроші. Тїло задержано на стациї в Попелюхах а слїдство веде ся.

— **Уперта наречена.** Недавно тому відбувало ся в Коммерціль в Голяндиї вінчанє. Всї приготовленя були вже пороблені, аж ось в послїдній хвили настала несподївана перешкода. Підчас вінчаня не хотїла молода сказати, що має добру волю і що нїхто єї не змушує лиш на поставлене її питанє раз і другий заперечила. Молодий здивуваний не мало тим упором своєї нареченої наговорив єї, що знав і покинув єї. Але бо аж тогди молода стала каяти ся. Стала шукати за ним і наконець відшукала та упросила єго, щоби він таки повінчав ся з нею. Молодий остаточно пристав на то і за три днї станув знову з нею під вінець. Та ба, коли молоду напала знов якась примха і она зробила знов так само як за першим разом.

Господарство, промисл, торговля, гігієна і вихованє.

Ради господарскі.

— Добре спрятане сїна, то найважнїйша для господаря задача, бо то єго капітал руховий на зиму. Отже перша річ, щоби сїно добре висушити на покосах. Але коли єго вже зложить ся в стоги і стирти або звезе ся під дах і в обороги, то і тогди потребує оно ще більше або менше „вироботи“ а до того потреба приступу воздуха, бо в противнім случаю буде оно плїснїти і зробить ся стухле. Длятого найлїпше прятати сїно на продувних подах. Але знов не під кождим дахом держить ся сїно добре; — найлїпше під соломяним або очеретовим, найгірше під дахівками. Коли сїно держить ся над стайнею, то треба уважати як найбільше на то, щоби задуха із стайнї не входила в сїно. Длятого насамперед не повинно бути дверий на під із стайнї, але з надворку. Під треба завчасу перед звоженєм сїна добре вимастити глиною або в лїпших стайнях залити цементом. На дворі держить ся сїно в стогах; але тогди єсть дуже добре — особливо там, де можна побоювати ся замокненя або й повени, замість поденя з соломи поставити подене з дошок на колпках. Колики закопує ся кругом в землю а на них ставить ся дошки або таки кружок подібний до дна бочки, а так великий, як має бути стіг. Чим вогкійше звозить ся сїно, тим лїпше треба єго потолочувати а зверха вкрити на 1 метер грубою верствою соломи, щоби не допустити до сплїсненя або якого иншого зіпсованя. Сїна до годованя худоби не треба як небудь микати із стирт або стогів, лиш різати єго або рубати. Сьвіжо звезеним сїном можна зараз годувати, але лїпше заждати якийсь час аж оно виробить, усяде ся і випріє, бо тогди худобина не буде так легко западати на хороби з причини нестравности. Сїно, що стоїть за довго, тратить не лиш запах, але й вартість поживности.

— **Прасована паша** має іменно тогди велику вартість, коли в слотну пору трудно зробити доброго сїна або взагалї спрятати добру пашу, отже прасованою пашею може господар ратувати ся від біди і клопоту. Але штука в тім щоби зробити прасовану пашу. До того треба прасу а ту можна собі ось як зробити: Подумайте собі двоє великих дверий або дві брами вдоймлені з завісів. Поставте дві грубі лати на землю, а на них одні двері, або одну браму, але так, щоби кінцї лат зпід неї виглядали. На кінцї тих лат привязує ся міцні шнури так, щоби з них була

стию, — докинув Крезус — бо то против води! Лиш там, де знаходимо опір, боремось з цїлою силою.

— А ми собі самі ставимо трудности — сказала Родопіс — коли судьба веде човен нашого житя по гладких филях.

— Таки так! — відозвав ся Дарій; — благородний не любить вигідної плавби з водою. В спокою без дїла всї люди собі рівні; длятого треба нам борби, щоби можна показати, що ми лїпші як другі.

— Але благородні борцї повинні вистерігати ся шукати собі зачіпки — докинула Родопіс. — Чи видиш он там круглі як темно зелені кулї кавуни, що лежать порозкидані по чорнім поли? Як би селянин був зерно занадто густо засадив, то анї один не був би доспів! Буйні віти та листя були би овочі заглушили і не було би що збирати. Борба і праця то зване чоловіка; але й в тім, як у всїх річах мусить він знати міру, коли єго змаганя мають мати якийсь успіх. Не переступити нїгде справедливої границї, то правдива штука мудрого.

— Коби то король міг тебе чути! — сказав Крезус. — Замість вдоволяти ся своїм великим завоєванєм та подбати тепер о добро своїх підданих, забагає ся єму ще чогось більше. Він хотїв би цїлий сьвіт завоювати, а сам від коли прогнав Фанеса, дає ся злому духови піяньства кидати майже що дня об землю.

— А хибаж єго достойна мати не має нїякого впливу на него? — спитала Родопіс.

— Она не могла навіть відвести єго від того, щоби він не брав собі Атоси за жінку та й мусїла особисто бути на весїльнім пирі!

— Бідна Атоса! — прошептала Сафо.

— Не має она золотих днїв з перским королем — сказав Крезус — тай буде з братним мужем жити певно в тим більшій невгодї, що й она єсть вагонистої вдачі. — Але кажуть, що Камбізес обходить ся з нею як з дитиною і не дбає про ню. Впрочім то супружество не єсть для Єгиптиян нїчим незвичайним, бо у них брат і сестра бувають нераз мужем і жінкою.²)

— Тай в Перзиї — додав Дарій, удаючи повен спокій — уважають подруже з кревними за найлїпше.

— Але щоби вернути назад до короля — відозвав ся Крезус, котрий зі взгляду на Гістаспового сина хотїв умисно сю розмову перервати — то кажу тобі, Родопіс, що він направдї єсть благородним чоловіком. Коли єго нападе яка примха або возьме страшна лють і він зробить щось злого, то зараз жалує того, та й нїколи не відступає від того свого постановленя, щоби бути добрим і справедливим володїтелем. Якось недавно тому спитав він наприклад при пирі, заким ще вино запаморочило єму голову, за якого єго мають Перзи в порівнаню з єго батьком.

— Та що єму на то сказали? — спитала Родопіс.

— Інтафернес видобув нас досить зручно з тої матнї — відозвав ся Зопірос сьміючись, — бо відповів королеви: Ми гадаємо, що тобі належить ся першеньство, бо ти не лиш без вменшеня маєш Киросову землю, але ще й розширив нашу державу поза море здобувши Єгипет! — Але та відповідь не сподобала ся королеви, бо він вдарив кулаком об стіл і крикнув: Лизун з тебе, нужденний лизун! — Інтафернес перепудив ся немало такої несподїваної зачіпки; але король звернув ся до Крезуса і спитав єго о єго гадку. — Менї здає ся — відповів наш розумний приятель — як би ти ще не дійшов до такого значіня, як твій батько, бо тобі преці — додав він втихомиряючи єго — не стає ще такого сина, якого покійник мав лиш в твоїй особі.

— Славно, славно! — відозвала ся старушка усьміхаючись до приятеля і плеснула в долонї — тї слова зробили би честь хочби й самому вельми зручному Одиссеви! А щож король на тї гіркі слова правди присолоджені медом?

— Приняв їх з похвалою. Подякував Крезусови і назвав єго своїм приятелем.

— А я — відозвав ся тепер Крезус знову і говорив дальше — скористав з сеї нагоди, щоби відвести єго від наміру вибирати ся в похід против довговічних Етіопців, Аммонійців та Картаґінців. О тім першім народї знає ся лиш якісь байки і з війни з ним був би лиш малий хосен а великі жертви. Оаза Аммона єсть задля пустинї, яка єї відділяє від Єгипту, ледве приступна для більшого войска, і менї здає ся, що то було би гріхом розпочинати війну против бога і єго скарбів, хоч ми й не належимо до єго поклонників. А наконець що до Картаґійців, то вже показала ся правда того, що я наперед заповів. Моряки нашої фльоти то майже без вимки Сирийцї та Фенїкіяни і они, розумів ся не хотїли іти в похід против своїх братів. Камбізес сьміяв ся з тих моїх поглядів, назвав мене трусом і наконець, коли вино вже зачало говорити з него, закляв ся, що і без Фанеса та Барт'ї зможе перевести хоч би й як трудне підприємство та завоює великі народи.

— Щож то значить той натяк на тебе, мій сину? — спитала старушка.

— Він а не хто инший виграв битву під Пелюзиюм! — відозвав ся Зопірос перебиваючи приятелеви.

— Але ти, разом з своїми приятелями — сказав Крезус — повинен був бути осторож-

²) Многі памятники потверджують, що Єгиптияни побирали ся нераз з сестрами. Так само женили ся також часто з вдовицями по братї. Так було також і у Греків. Істория птоломейскої королївскої родини в Єгипті єсть повна супружеств з рідною; звідти й назва „Філь дельфос“ (любов брата). Замітне і то, що „милу“ називали Єгиптияни „сент“, а то значить також „сестра“.

ключка, в котру можнаби якийдручок упяти; отже з одного боку дверий будуть дві ключки на кінцях лат а з другого так само дві. На тоті двері кладе ся сіно н. пр. 4 метри високо, коли двері суть на 4 метри широкі а на $4^1/_2$ довгі. Скоро вже уложить ся і добре potолочить ся, кладе ся на верх другі двері а на них так само впоперек грубі лати або бальки, але так, щоби їх кінці виставали в горі посередині між тими, що їх видко на споді. До горішних лат привязує ся знов шнури з ключками або ланцухи, котрі мусять бути відповідно довгі. Тепер робить ся так: Довгі а міцні дручки вкладає ся в праву ключку звисаючу з гори і закарбованим кінцем закладає ся в коротку ключку з правого боку на спідній латі, а на другім вільнім кінци привязує ся н. пр. тяжкий камінь. Дручок тогди тисне на горішну ключку в долину а рівночасно другий его конець тягне долішну ключку в гору і тим способом притягає долішну лату до горішної, або стискає двері і прасує сіно. В той спосіб закладає ся дручок і з лівого боку з переду а два другі дручки з заду. Так уложена паша: конюшина, мішанка, кіньский зуб, трава і т. п. виглядає як би величезна скриня, постягана до купи шнурами. За 4 до 6 неділь паша готова до ужитку, есть оливково- або темнозелена і легко стравна; але при годованю худоби треба відрубувати верству, що була від надворку і сплісніла.

Всячина господарска.

— Овочі з хлїбом. Незадовго настане вже пора овочів і дзятого, гадаемо, не зле буде звернути увагу на дві важні річи а то: 1) Нехай родителї і старші особи уважають на то, щоби дїти не їли зелених недоспілих овочів. — 2) Всї і старі і молоді нехай памятають на то, що дуже добре есть їсти овочі з хлїбом. Самі овочі можуть дуже легко особливо у дїтий викликати болї розвільненя, або бігунку; їджені з хлїбом виходять на здоровле.

— На молї есть дуже добре листє з волоского оріха; его треба накласти до шаф і скринь межи одіж, футра і кожухи, а молї від него вигинуть. Але на само листє не треба спускати ся, лиш нищити молї при кождій нагоді; особливо тепер коли вечером літають молї по хатї треба їх убивати, бо они залїтають чи то під одіж чи під меблї, зносять там ячка а з них вилазять отті білосніі як срібло, дуже жваві червачки, котрі називаемо молями, а котрі можуть страшенну шкоду зробити.

— На мурашки в садї і на пасїцї суть добрі слїдуючі способи: Треба розтерти саджі з льняним олїєм і помастити тою мішаниною дерево в горі доокола, зробити ніби чорну обручку. Через ту обручку не перелїзе ніяка мурашка. Коли дерева молоденькі і мають гладку кору, то досить лиш зробити на пни крайдою обручку доокола. Скоро яка мурашка влїзе в ту крейдову обручку, крейда чіпить ся еї ніжок і мурашка спаде з дерева. — Щоби в пасїках здержати мурашки від улїів добре есть — поминувши чистоту — зварити полину і тою водою облити землю доокола пнїв.

— Лїкер з волоских оріхів. Взяти пів кільо зелених волоских оріхів (коли ще молоденькі і мягонькі), покраяти, налити на них 2 лїтри як найлїпшого спіритусу і поставити в бутли на дві неділї на сонце, щоби натягали; відтак перецїдити і додати 7 ґрамів грубо потовчених гвоздиків і 15 ґрамів цинамону та поставити знову на тиждень на сонце. Опісля заварити 380 ґрамів цукру в 1 лїтрі води, налляти натягненого вже оріхового спіритусу, перефільтрувати і зіллятя до малих фляшок, заткати і поставити в пивници, нехай через пів року лїкер полежить. Фільтрувати можна відразу при зливаню до малих фляшок в той спосіб, що до скляної лійки вкладає ся дрібку чистої ваги і зливає ся лїкер з бутлї. За кождою фляшкою треба взяти сьвіжий кусень вати.

— Лїкер з рож. Листочки з рожі уживаної до смаженя треба налити міцною чистою горівкою або спіритусом і поставити на кілька неділь на сонце, щоби горівка натягнула, відтак перецїдити і додати рідко завареного сирупу.

Лїтература господарска.

Наші видавництва господарскі як „Господар“ і додаток до Przewod. Kół roln. „Провідник“ уважають взагалї трохи за мало на чистоту мови і на термінольоґію наукову. Та нехай би; але вже годї не звернути уваги на похибки, котрі можуть виробити у читаючих фальшиве поняте або научити перекрученої назви. Так н. пр. „Господар“ говорить в однім з попередних річників постійно о „потажу“ де бесїда про потас або калї, а „Провідник“ в послїднім часї називає звістний загально навіз „ґвано“ (іспаньска назва — Guano) чомусь по руски „ґуяно“.

Ernten u. Konservieren der landw. Futtermittel, bearb. v. Dr. C. Böhmer mit 26 Textabbild. Книжка дуже добра для тих, що хотять научити ся добре прилагоджувати пашу а тим самим і поступово вести господарство. Цїна 4 К. 20 с.

Das Buch vom gesunden u. kranken Haustier v. dr. L. Steuert — подає ради у всїляких хоробах коний, рогатої худоби, овець, свиний псів і дробу; поучає о продажи і купнї, о перевозї, виставі і асекурациї зьвірят. 289 рисунків обясняють текст. Цїна 6 К.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

Цїна збіжа: Відень 21 червня: Пшениця 15·40—17·20; жито 14·00—14·90; ячмінь 13·50 до 17·00; овес 10·60—12·60. — Підволочиска 20 червня: Пшениця 7·35—7·80; жито 5·— до 5·95; ячмінь 5·20—5·50; овес 5·— до 5·25; гречка 7·50—7·70; білий горох 0·00—0·00; сїмя конопельне 0·00—00·00; льнянне насїнє 00·00—00·00; вика 0·00—0·00. Все за 50 кільо зі стаций Підволочиска і Грималів.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 23 червня. З кінцем сего місяця має правительство видати буджетову провізорию на основі §. 14. Як зачувати хоче правительство затягнути 50 міліонів корон довгу на покрите найпильнїйших інвестицийних видатків.

Відень 23 червня. Корабель „Цїсарева і королева Мария Тереса“ одержав приказ виїхати як найскорше до Азиї.

Петербург 23 червня. Управу міністерства справ заграничних обняв тимчасово на приказ царя заступник міністра ґр. Лямсдорф.

Брукселя 23 червня. Часопись Petit Bleu одержала вість з Хіни, що міжнародний відділ войск в товаристві окромого російского відділу війшов до Пекіну. Посольства ненарушені.

Берлин 23 червня. Після донесеня начальника нїмецкої фльоти під Таку, прибув там дня 21 с. м. нїмецкий корабель „Ірене“ з 240 морскими вояками, котрі сейчас разом з 380 Англїйцями і 1500 Росиянами відійшли до Тієнтсіну. О Пекінї і замкнених там послах не прийшла ніяка вість.

Льондон 23 червня. Ген. Буллер доносить, що его кіннота займила місто Стандертон без опору. Бури уступили день перед тим, знищивши зелїзний міст.

Амстердам 23 червня. Торговельна ґазета містить поголоску, що цар приїде в лїті на париску виставу, а відтак відвідає Гаґу і Амстердам.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

війшим і памятати на то, що то небезпечно викликувати зависть такого чоловіка як Камбізес. Ви все ще забуваєте, що він має рану в серци і що найменшу гризоту відчуває як би якийсь великий біль. Судьба позбавила его жінки, котру він любив і приятеля, котрий був ему дорогий; тепер ви ще завзяли ся вменшити ему і то послїдне, що ему лежить на серци, его воєнну славу.

— Та не докоряй ему — відозвав ся Бартя беручи старого за руку. — Мій брат не був нїколи несправедливим і далекий від того, щоби завидувати менї щастя — бо то, що я в пору виступив до бою, ледви чи можу назвати заслугою. Таже ви знаєте, що він по битві дарував менї отсю пишну шаблю, сто расових коний і золоті жорна [3]) яко нагороду за мою хоробрість!

В души Сафони настала була при бесїдї Креза якась тиха обава, але она щезла борзо по повних довіря словах еї мужа та пішла таки зовсїм в непамять, коли Зопірос скінчив свій вінець і поклав его старушці на голову.

Ґіґес подав свій молодій матери, котра білї як сніг водні лїлії поклала собі на буйне темне волосє і в тім простенькім строю так чудово красно виглядала, що Бартя аж не міг здержати ся, щоби мимо сьвідків не поцїлувати еї в чоло. Та мала подія надала розмові веселий напрям. Кождий старав ся по своєму причинити ся до оживленя веселости. Ба навіть і сам Дарій збув ся звичайної поважности, щоби сьміяти ся та жартувати з приятелями, котрим подавано тепер всїлякі страви та напитки.

Коли сонце щезло поза Мокатамскими горами, поуставляли невільники артистично різьблені стільцї, підніжки та столички на покладї, а очам представив ся несподївано переходячий всяке ожиданє вид.

Сьвято Нейти, котре Єгиптияни називали „паленем лямп“, а котре обходжено великою ілюмінацию всїх домів в краю, розпочало ся було з початком місяця [4]). Береги величезної ріки виглядали як би довгі смуги огню, котрим кінця не видко. Кожда сьвятиня, кождий дім, кожда хата, були після того як кого стало, украшені лямпами. На порталях дворів та на вежочках більших будинків горіла в кітликах смола ясним огнем та робила густий дим, котрий вив ся у воздусї разом з хоругвками. Пальми та сикомори, обмиті срібним сьвітлом місяця, прибираючи дивні види, відбивали ся в почервонїлих від відблеску половини филях, що котились попід береги. Але всего того сьвітла було замало, щоби осьвітити також і середину величезної ріки, котрою плила барка. Їм здавало ся, як би они плили ночию помежи двома днями. Николи показали ся барки, осьвітлені лямпами, що сунули ся по водї як огнисті лебедї, а коли держались берегів, то виглядало так, як би они прорізували розтоплене червоне зелїзо.

Білї як сніг цьвіти льотосу колисали ся на филях і видавали ся вибравшим ся на прогульку як би очи води. Анї найменший голос з берега не доходив до уший надслухуючих. Лиш рух весел і одностайна пісня гребцїв переривали ту глубоку тишину ночи позбавленої еї темноти. (Дальше буде.)

---

[3]) Найбільший дарунок, який міг дістати підданий від перского короля то були золоті жорна. При кінци сеї повісти довідаємо ся, що Зопірос дістав був золоті жорна ваги шести талентів. Після Ктезіяса дістав був Меґабізос такий самий дарунок від Ксеркcеса.

[4]) О тім „паленю лямп“ в сьвято Нейти (грецкої Паллас Атини) розповідає Геродот. Замітне і то, що у Гомера знаходимо Паллас Атину з лямпою в руцї. Страбо згадує про вічну лямпу, яка горіла в честь тої богинї в еї старій сьвятини в Акрополїс.

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).